

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 83/16

Luxemburg, 28 iulie 2016

Hotărârea în cauza C-294/16 PPU
JZ/Prokuratura Rejonowa Łódź–Śródmieście

Statul membru care a emis un mandat european de arestare este obligat să examineze, în scopul computării detenției executate în statul membru de executare, dacă măsurile adoptate în privința persoanei în cauză în acest din urmă stat au un efect privativ de libertate

Arestul la domiciliu de nouă ore pe zi însoțit de monitorizare prin intermediul unei brățări electronice nu are, în principiu, un astfel de efect

Prin hotărârea din 27 martie 2007, Sąd Rejonowy dla Łodzi–Śródmieścia w Łodzi (Tribunalul Districtual din Łódź – centrul orașului Łódź, Polonia) l-a condamnat pe domnul JZ la o pedeapsă privativă de libertate cu o durată de trei ani și două luni. Întrucât domnul JZ s-a sustras justiției poloneze, împotriva acestuia a fost emis un mandat european de arestare. La 18 iunie 2014, domnul JZ a fost arestat de autoritățile din Regatul Unit în temeiul acestui mandat european de arestare.

Între 19 iunie 2014 și 14 mai 2015, domnul JZ, liberat prin plata unei cauțiuni în cuantum de 2 000 de lire sterline (GBP), a fost supus obligației de a rămâne la adresa pe care o indicase, de la ora 22.00 până la ora 7.00 dimineața, această obligație fiind însoțită de supraveghere electronică. În plus, domnul JZ a fost obligat să se prezinte la o secție de poliție, să nu solicite eliberarea de documente care să îi permită să călătorească în străinătate și să aibă în mod constant un telefon mobil în stare de funcționare și încărcat. Aceste măsuri au fost aplicate până la 14 mai 2015, dată la care persoana interesată a fost predată autorităților poloneze.

În fața instanței poloneze, domnul JZ solicită ca perioada în care s-a aflat în arest la domiciliu în Regatul Unit și a fost supus supravegherii electronice să fie dedusă din pedeapsa privativă de libertate care i-a fost aplicată în Polonia. În această privință, el se referă la Decizia-cadru privind mandatul european de arestare¹ care prevede, în special, că statul membru emitent al unui mandat european de arestare computează din durata totală a privării de libertate care trebuie executată în statul respectiv toate perioadele de detenție rezultând din executarea mandatului în cauză, ca urmare a condamnării la o pedeapsă sau măsură de siguranță privative de libertate.

Această instanță solicită Curții de Justiție să stabilească dacă noțiunea „detenție” include și măsurile aplicate de statul membru de executare și care constau în supravegherea electronică a locului de ședere al persoanei vizate de mandat, combinată cu arestul la domiciliu.

În hotărârea pronunțată astăzi, Curtea observă mai întâi că noțiunea „detenție”, care figurează în decizia-cadru, este o noțiune autonomă de drept al Uniunii, care trebuie interpretată în mod uniform pe teritoriul acesteia.

În continuare, Curtea arată că obligația de a computa, din durata totală a privării de libertate pe care persoana în cauză ar trebui să o execute în statul membru emitent, perioada de detenție care rezultă din executarea mandatului european de arestare urmărește să concretizeze obiectivul general de respectare a drepturilor fundamentale, protejând dreptul la libertatea persoanei în cauză, precum și efectul util al principiului proporționalității în aplicarea pedepselor.

¹ Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3).

Astfel, impunând luarea în considerare a tuturor perioadelor în care persoana condamnată a fost deținută în statul membru de executare, decizia-cadru garantează că persoana în cauză nu trebuie să execute, în cele din urmă, o detenție a cărei durată totală – atât în statul membru de executare, cât și în statul membru emitent al mandatului european de arestare – ar depăși durata pedepsei privative de libertate la care aceasta a fost condamnată în statul membru emitent.

În această privință, Curtea constată că decizia-cadru nu poate fi interpretată ca limitându-se la a impune statului membru emitent al mandatului european de arestare să computeze numai perioadele de încarcerare executate în statul membru de executare a mandatului respectiv, cu excepția perioadelor în care au fost puse în aplicare alte măsuri care implică o **privare** de libertate cu efecte comparabile cu cele ale unei încarcerări.

Noțiunea „detenție” în sensul deciziei-cadru **desemnează o măsură care nu este restrictivă, ci privativă de libertate** și care vizează, pe lângă încarcerare, orice măsură sau ansamblu de măsuri impuse persoanei în cauză, care, din cauza tipului lor, a duratei, a efectelor și a modalităților de executare, privează persoana în cauză de libertatea sa într-un mod comparabil cu o încarcerare.

În consecință, **autoritatea judiciară a statului membru emitent al mandatului european de arestare este obligată să examineze dacă măsurile adoptate în privința persoanei în cauză în statul membru de executare trebuie să fie asimilate unei privări de libertate** și constituie, prin urmare, o „detenție”. În cazul în care, în cadrul acestei examinări, autoritatea judiciară menționată ajunge la o astfel de concluzie, decizia-cadru impune ca din perioada privării de libertate să fie computată în întregime perioada în care au fost aplicate aceste măsuri.

În speță, deși măsurile adoptate în Regatul Unit împotriva domnului JZ restrâng în mod cert libertatea de mișcare a acestuia, ele nu sunt totuși, în principiu, atât de constrângătoare încât să aibă un efect privativ de libertate și să fie astfel calificate drept „detenție” în sensul deciziei-cadru.

Cu toate acestea, întrucât se limitează la a impune un nivel minim de protecție a drepturilor fundamentale ale persoanei vizate de mandatul european de arestare, decizia-cadru nu se opune ca, exclusiv în temeiul dreptului național, autoritatea judiciară a statului membru emitent al mandatului să poată computa din durată totală a privării de libertate fie întreaga perioadă, fie o parte a perioadei în care persoana respectivă a fost supusă, în statul membru de executare, unor măsuri care nu implică o privare de libertate, ci o restrângere a acesteia.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova 📞 (+352) 4303 3708